

Biedrība "Latvijas Mediju ētikas padome"

**Ētikas padomes atzinums
Nr. 7/2024**

Rīgā, 2024. gada 13. maijā

Biedrības "Latvijas Mediju ētikas padome" (turpmāk – "Biedrība") Ētikas padome (turpmāk – "Ētikas padome") 2024. gada 23. aprīļa sēdē šādā sastāvā: pastāvīgie Ētikas padomes locekļi Baiba Liepiņa, Andrejs Mēters, Vita Dreijere-Smane un saskaņā ar statūtu punktu 5.7. ievēlētie *ad hoc* locekļi Ivonna Plaude, Anastasija Tetarenko-Supe, Sigita Rože, Inese Matjušonoka, Guntars Kļavinskis, Daiga Sproģe

konstatē:

[1] Biedrības valde 2023. gada 4. decembrī saņēma Sabiedrisko elektronisko plašsaziņas līdzekļu ombudes un Biedrības Ētikas padomes locekles Andas Rožukalnes (turpmāk tekstā – "Sūdzētāja") sūdzību (turpmāk tekstā – "Sūdzība") par portālā "nra.lv" publicēto Māra Krautmaņa rakstu "Aizdomas par sabiedrisko mediju ombuda Andas Rožukalnes likuma pārkāpumiem" (turpmāk tekstā – "Publikācija").

[2] Sūdzētāja raksta, ka, lai arī ir ievēlēta Latvijas Mediju ētikas padomē un brīvprātīgi, uz labas gribas pamata darbojas tajā kā viena no padomes locekļēm, tai tomēr saglabājas Latvijas Republikas Satversmē (VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības, 91.pants, 92. pants, 95.pants) garantētās pamattiesības un citos Latvijas Republikas tiesību aktos noteiktās tiesības, tai skaitā arī tiesības aizstāvēt savas aizskartās tiesības, vērsties mediju pašregulācijas institūcijā – Latvijas Mediju ētikas padomē. Tāpēc Sūdzētāja lūdz Ētikas padomi izskatīt viņas sūdzību. Ņemot vērā, ka Sūdzētāja pati ir Ētikas padomes locekle, tā atstata sevi no jautājuma skatīšanas.

[3] Sūdzētāja norāda, ka Publikācijā ir pausta patiesībai neatbilstoša un maldinoša informācija, Sūdzētājam neslavu ceļošs un tā reputāciju nomelnojošs viedoklis, kuram nav pietiekama faktoloģiska pamatojuma. Sūdzētāja uzskata, ka veikta apzināta un publiska neslavas celšana Sūdzētājam, proti, ir apzināti izplatīta nepatiesa un nomelnojoša informācija.

Sūdzētāja raksta, ka medijs ar Publikāciju ir pārkāpis Latvijas Mediju ētikas padomes Ētikas kodeksa 4.1. 4.2. un 4.4. punktus, kuri noteic, ka nav pieļaujama un ir novēršama nepatiesas, sagrozītas vai maldinošā formā pasniegtas informācijas, pārspilējuma publiskošana un centieni tīši un aizklāti ietekmēt auditoriju, un nosaka arī to, ka plašsaziņas līdzekļi nodrošina sabiedrības tiesības saņemt daudzveidīgu informāciju un viedokļus no dažādiem avotiem un ņem vērā dažādus viedokļus, kā arī to, ka, izplatot informāciju, ir skaidri jānošķir fakti no žurnālistu viedokļiem vai interpretācijās.

Sūdzētāja uzskata, ka, neraugoties uz to, ka Publikācija publicēta portāla apakšsadaļā "Komentāri", tās autoram, publiski paužot viedokli, nav tiesību sniegt maldinošu un patiesībai neatbilstošu informāciju. Sūdzētāja argumentē, ka, arī paužot viedokli, autoram ir jāpamatojas patiesos un pietiekamos faktos, kā arī jāveic darbības, lai šos faktus noskaidrotu. Iztrūkstot darbībām, kas vērstas uz faktu noskaidrošanu, ir pamats aizdomām, ka Publikācija ir gatavota ar mērķi celt Sūdzētājam neslavu un nomelnot. Sūdzētāja norāda, ka arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē ir nostiprināts princips, ka arī viedoklis bez jebkādas faktiskās bāzes var būt pārmērīgs, un tāpēc vārda brīvības ierobežojuma samērīgums var būt atkarīgs no tā, vai izteiktajam viedoklim bijis pietiekams fakts balstīts pamatojums.

Pamatojot minētos mediju un žurnālistikas ētikas pārkāpumus Publikācijā, Sūdzētāja min vairākus teksta fragmentus un savus argumentus.

[4] *Fragment Nr. 1: "Reālais mediju ombuds Anda Rožukalne tā vietā, lai sargātu sabiedrības intereses vai veidotu dialogu, strādā par "sargsuņa sargsuni", aizsedzot ar savu ķermeni sabiedriskos medijus no sabiedrības un valsts amatpersonu tīkojumiem analizēt vai kritizēt sabiedrisko mediju darbību. Ja sabiedriskos medijus atļaujas kritizēt kāds Saeimas vai pašvaldību politiķis, tas automātiski nozīmē "brutālu politisku iejaukšanos mediju darbā", vārda brīvības un redakcionālās neatkarības apdraudējumu. Citiem vārdiem sakot, sabiedriskie plašsaziņas līdzekļi dara, ko grib un kā grib, kā vien pašiem patīk, un nu viņus vēl papildus no jebkuras kritikas sargā Anda Rožukalne".*

Sūdzētāja argumentē, ka šajā Publikācijas fragmentā tiek mēģināts apgalvot, ka Sūdzētāja nepilda savus pienākumus, pārspilēti un noniecinoši apgalvojot, ka viņa ar savu "ķermeni" aizsedz sabiedriskos medijus no to darba kritikas vai analīzes. Sūdzētāja norāda, ka tas neatbilst patiesībai, jo tās atzinumi par sabiedrisko mediju profesionālās ētikas pārkāpumiem publiski ir pieejami. Atzinumi gatavoti, izskatot iesniegumus no sabiedrības pārstāvjiem, valsts institūcijām, LR Saeimas deputātiem, NVO, dažādu jomu aktivistiem, kā arī Sūdzētāja veikusi ētikas pārkāpumu izskatīšanu un atzinumu veidošanu arī pēc savas iniciatīvas. Sūdzētāja raksta, ka tās gada pārskats ir publiski pieejams, tāpat arī ikdienas aktivitātes un publikācijas par sabiedrisko mediju darbu.

Sūdzētāja norāda, ka Publikācijā netieši apgalvots, ka Sūdzētājas it kā bezdarbības dēļ sabiedrisko mediju saturs netiek pienācīgi uzraudzīts. Tomēr skatoties uz konkrētiem skaitļiem un faktiem, ir redzams, ka 2023. gadā no 23 publicētajiem atzinumiem, vairāk nekā pusē jeb 13 gadījumos ir atzīti sabiedrisko mediju profesionālās ētikas pārkāpumi (sniegtie atzinumi ir apskatāmi izmantojot šo saiti: <https://www.seplp.lv/lv/atzinumi>), kas neatbilst Publikācijas autora apgalvojumam, ka ombuds "strādā par "sargsuņa sargsuni", aizsedzot ar savu ķermeni sabiedriskos medijus no sabiedrības un valsts amatpersonu tīkojumiem analizēt vai kritizēt sabiedrisko mediju darbību". Līdz ar to secināms, ka šis izteikums nav faktos balstīts apgalvojums un ir maldinošs.

Sūdzētāja piemin, ka minētajā fragmentā vispārināti apgalvots, ka sabiedriskie mediji nereaģē uz kritiku, vienlaikus trivializējot Sūdzētājas centienus aizsargāt Sabiedrisko elektronisko plašsaziņas līdzekļu un to pārvaldības likumā (turpmāk – SEPLPL) garantēto redakcionālo neatkarību un nepieļaut politisku sabiedrisko mediju ietekmēšanu. Sūdzētāja skaidro, ka šie pārmetumi drīzāk liecina par vilšanos, ka ar Sūdzētājas palīdzību nav izdevies diskreditēt vai ietekmēt sabiedrisko mediju darbību.

[5] *Fragment Nr.2. "Taču varbūt ir tā, ka Andas Rožukalnes pasīvā un neaktīvā pozīcija ir saistīta ar to, ka viņa ir ļoti aizņemta ar citiem darbiem, jo turpina lasīt lekcijas, piedalīties dažādos projektos, kas cita starpā varētu būt likuma pārkāpums. Sabiedrisko elektronisko plašsaziņas līdzekļu un to pārvaldības likuma 20. panta 6. punktā ir sacīts: "Sabiedrisko elektronisko plašsaziņas līdzekļu ombuda darbs ir viņa pamatdarbs." Taču izskatās, ka strādāšana par mediju ombudu Andai Rožukalnei ir nevis pamatdarbs, kā to pieprasa likums, bet tikai tāda "piehāltūrēšana" - viņa ar visu sparū, ar visu savu būti turpina būt pasniedzēja un pētījumu projektu vadītāja."*

Sūdzētāja norāda, ka šajā Publikācijas fragmentā ir izteikti vairāki nepatiesi apgalvojumi par viņas darba pienākumu pildīšanu un darba tiesisko attiecību formu, un Publikācijas autors, ja vien būtu vēlējis noskaidrot patiesību, būtu noskaidrojis, ka sabiedrisko mediju ombuda darbs Sūdzētājai ir pamata darbs darba tiesisko attiecību un Darba likuma, kā arī SEPLPL tvērumā. Savukārt neliela pasniedzēja un pētnieces darba slodzes saglabāšana Rīgas Stradiņa universitātē, kas Sūdzētājai sniedz arī akadēmisko kompetenci, ko tā ikdienā izmanto arī savā pamatdarbā, t.i. pildot ombuda darba pienākumus, tika jau sākotnēji, uzsākot ombuda darbu, atklāti komunicēta un bija Sabiedrisko elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes atbalstīta. Sūdzētāja norāda, ka viņas darba attiecības RSU ir juridiski noformētas, kā blakus darbs.

Sūdzētāja uzskata, ka Publikācijā minētie piemēri, ka Sūdzētāja ir RSU Senāta locekle un LZA korespondētājlocekle, ir pieminēti ar mērķi to diskreditēt, jo tā ir vispārzināma informācija, ka Senāta locekļa vēlēts amats nozīmē brīvprātīgu un neapmaksātu fakultātes interešu pārstāvniecību augstskolas lēmējinsitūcijā, tāpat kā LZA korespondētājlocekļa statuss, kas iegūstams ar LZA locekļu balsu palīdzību ievēlēšanas procesā, apliecina Sūdzētājas pētnieciskas un akadēmiskas kvalitātes, un nav nekādi saistīts ar darba pienākumiem un iegūstamu atalgojumu vai citādu materiālu labumu.

Sūdzētāja raksta, ka Publikācijā izteikti apgalvojumi, ka Sūdzētājas kā ombuda pozīcija ir pasīva un neaktīva, ka viņas darbība citos amatos varētu būt likuma pārkāpums un ka ombuda darbs nav viņas pamatdarbs, ir neatbilstoši faktiem, proti, nav faktos balstīti apgalvojumi, un tas varētu liecināt par Publikācijas autora apzinātu un mērķtiecīgu vēlmī celt Sūdzētājai neslavu, apmelojot un aizskar

tās cieņu un godu, kas ir pretrunā ar Latvijas Mediju ētikas padomes Ētikas kodeksa 4.1., 4.2. un 4.4. punktos noteiktajiem principiem – Godprātīgumu, Daudzveidību un Faktu un viedokļu nošķirumu.

Sūdzētāja argumentē, ka, lai arī Publikācija ir ievietota "Komentāru" sadaļā un varētu tikt kvalificēta kā viedoklis, tomēr, analizējot Civillikuma 2352.¹ panta piemērošanas judikatūru, ir atrodama atziņa, ka "viedoklis, kas satur fakta veida apgalvojumus, var tikt pakļauts patiesības pārbaudei". Sūdzētāja argumentē, ka, izsakot apgalvojumus, Publikācijā tiek minēti tādi izteicieni un vārdi kā "varētu būt", "acīmredzami", iespējams, mēģinot uzsvērt un "mīkstināt" apgalvoto, ka tas ir viedoklis un tāpēc nevarēs pierādīt tā patiesumu vai nepatiesumu. Tomēr vēlreiz, atsaucoties uz judikatūras atziņām, Sūdzētāja vērs uzmanību uz to, ka viedokļa paušana un tā iespējama subjektivitāte nenozīmē to, ka kritiskam viedoklim par konkrētu personu nav nekāda sakara ar īstenību. Sūdzētāja argumentē: "Kritiski viedokļi, it īpaši tad, ja tie ir aizvainojoši pēc satura vai formas, var tikt atzīti par pārspīlētiem gadījumos, ja tiem nav pietiekama faktiskā pamata. Arī Latvijas Republikas Augstākā tiesa ir atzinusi, ka pat ar viedokli nedrīkst pārkāpt nevainīguma prezumpciju un apsūdzēt krimināli sodāmu darbību izdarīšanā – ja izteikumi piedēvē kriminālsodāmu rīcību, piemēram, svešas mantas bojāšanu vai draudu izteikšanu, var tikt pārbaudīts, vai šie izteikumi atbilst faktiem.¹ Piemēram, ja kāda persona publiski paziņo, ka cita persona viņu seksuāli ir izmantojusi, tad šāds apgalvojums ir pakļaujams patiesības pārbaudei un šī fakta pastāvēšana var tikt pierādīta. Turklāt, piedēvējot personai konkrētas krimināli sodāmas darbības, šī fakta paudējam ir jāpierāda izteikumu atbilstība patiesībai.² Turklāt piebilstams, ka atbilstoši Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksei arī tad, ja raksts ir veltīts sabiedrībā aktuālam jautājumam, situācijā, kad, apsūdzot personu krimināli sodāmā nodarījumā (piemēram, kukuļņemšanā), žurnālists nav rīkojies labā ticībā un personas godu un cieņu aizskarošajiem apgalvojumiem trūkst jebkādas faktiskās bāzes, šādu publikāciju nevarētu uzlūkot kā pārspīlējumus vai provokāciju, ko pieļauj žurnālista vārda brīvība (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2008. gada 4. novembra spriedums lietā „Mihailu c. Roumanie”, iesnieguma Nr. 42512/02, 69. punkts). Piebilstams arī tas, ka apgalvojumi par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu nedrīkst būt izteikti nekādā formā, ja to nav konstatējušas kompetentās tiesību sargājošās institūcijas."

[6] *Fragments Nr. 3. "Acīmredzami, ka, kļūstot par mediju ombudu, Anda Rožukalne nav atteikusies no sava pamatdarba kā docētāja, bet vienkārši pieķērusi vēl klāt arī ombuda pienākumus, un tas ir tiešs un viennozīmīgs likuma pārkāpums."*

Sūdzētāja raksta, ka šajā fragmentā iepriekš minētie apgalvojumi, kas bija izteikti pieļāvuma formā, jau bez pieļāvuma formas eksplicīti apgalvo, "ka neesmu atteikusies no sava pamatdarba" un ka tas ir "tiešs un viennozīmīgs likuma pārkāpums". Sūdzētāja norāda, ka patiesība ir citādāka – uzsākot pildīt sabiedrisko mediju ombuda pienākumus, Sūdzētāja atteicās no pamatdarba, kas iepriekš bija RSU Komunikācijas fakultātes dekāne, un Publikācijas autora rīcībā nav nekādu faktus, kas pierādītu eksplicīti apgalvoto, ka Sūdzētāja pieļāvusi likuma pārkāpumu. "Publikācijas fragmentā minētā teikuma daļa "tas ir tiešs un viennozīmīgs likuma pārkāpums" vēlreiz varētu apliecināt, ka raksta mērķis ir nevis konstruktīvi vērtēt, izteikt kritiku un viedokli, bet celt neslavu, izplatot nepatiesu informāciju par likuma pārkāpumu. Tajā minētais ir līdzīgs neslavas celšanas juridiskajai interpretācijai, kas ietver izdomājumu, apkaunojošu un īstenībai neatbilstošu ziņu izplatīšanu, apzinoties to nepatiesumu un apkaunojošo raksturu," raksta Sūdzētāja. Sūdzētāja skaidro, ka šādi apgalvojumi, kas nav balstīti patiesos faktos un viņu vēl apsūdz tiešos un viennozīmīgos likuma pārkāpumus, faktiski ir vērtējami kā nevainīguma prezumpcijas pārkāpums. "Apgalvojumi par likuma pārkāpumiem nedrīkst būt izteikti nekādā formā, ja to nav konstatējušas kompetentās tiesību sargājošās institūcijas," raksta Sūdzētāja.

[7] *Fragments Nr. 4. "Rožukulne acīmredzami neizprot, kādu funkciju veiks šis amats tika iecerēts un radīts, gan tāpēc, ka ombuda krēsls vienkārši stāv tukšs, kamēr Anda Rožukalne rūpējas par savas personīgās labklājības celšanu citos darbos. Starp citu - Anda Rožukalne amatpersonas deklarāciju neiesniedz, jo oficiāli nemaz neskaitās amatpersona, attiecīgi sabiedrībai nav nekādu iespēju spriest nedz par iespējamām koruptīvām saitēm, darījumiem, nedz iespējamiem interešu konfliktiem, un tā ir SEPLP atbildība, ka sabiedrisko mediju ombuda amatā var nonākt jebkurš, traktēt likumus, kā vien iepatikas, un sabiedrība pat nevar uzzināt, cik lielā mērā tā ir vienkārši nekompetence, bet cik lielā mērā savtīgu interešu vadīta mērķtiecīga darbība. Tajā skaitā arī to, vai šī persona nekaunīgi nepārkāpj likuma normas, pamatienākumus gūstot pavisam citur, kā tas ļoti izskatās no augstākminētās publiski pieejamās informācijas".*

¹ Senāta 2017. gada 6. marta spriedums lietā Nr. [SKC-98/2017](#) (C17150712), 6.2.2. punkts.

² Senāta 2009. gada 11. februāra spriedums lietā Nr. [SKC-42/2009](#) (C27099605).

Sūdzētāja norāda, ka šajā fragmentā Publikācijas autors turpina izteikt nepamatotus apgalvojumus par to, kā Sūdzētāja izprot savu darbu, vēlreiz jautājuma veidā izsakot pieņēmumus, ka Sūdzētāja pārkāpj likumu nekaunīgā veidā, lai gan tam nav nekādu pierādījumu. "Publikācijā apgalvotajam nav nekāda pamatojuma. Autors informāciju ir atspoguļojis neobjektīvi un vienpusēji. Autora izteikumi nebalstās uz pierādītiem faktiem un nav apstiprināti ar oficiāliem dokumentiem. Pausts ir pārāk ass un aizskarošs viedoklis, kuram nav faktiskas bāzes. Publikācijā paustos izteikumus uzskatu par manu godu un cieņu aizskarošiem," raksta Sūdzētāja.

[8] Sūdzētāja uzsver, ka, lai arī nra.lv izdevējs nav Latvijas Mediju ētikas padomes biedrs, līdz ar to tas nav apņēmis ievērot Latvijas Mediju ētikas padomes Ētikas kodeksu un tās lēmumus, Publikācijā ir saskatāmi paša medija izstrādātā ētikas kodeksa pārkāpumi – pārkāpts pirmais nra.lv Ētikas kodeksa pamatprincips: "*Masu informācijas līdzekļiem jāatspoguļo patiesība, cik vien tas ir iespējams*". Tajā pārkāpts arī nra.lv Ētikas kodeksa 5.punkts "*Nenosodi nevienu, to neuzklausi. Centies personām, kuras tu kritizē ar pārbaudītu faktu materiālu, vienlaikus dot iespēju atbildēt uz kritiku. Nepublisko sūdzību par noziegumu, rūpīgi nepārbaudījis, vai sūdzību var uzskatīt par pamatotu. Neaizsteidzies priekšā tiesas vai tamlīdzīgas varas iestādes lēmumam, izsakot savu uzskatu vainas jautājumā. Izklāsti abu pušu viedokļus*". Sūdzētāja skaidro, ka NRA nav Sūdzētājam prasījis informāciju vai viedokli par Publikācijā apgalvoto, ne arī izmantojis publiski pieejamo informāciju par viņas darbu un darbību, bet tieši pretēji, vairākos Publikācijas fragmentos ir apsūdzējis to likuma pārkāpumos, tādējādi pārkāpjot nevainīguma prezumpciju.

[9] Atbilstoši Biedrības Statūtu 6.2. punktam Biedrības valde Sūdzību nosūtīja portāla "nra.lv" īpašniekam SIA "Mediju nams" (turpmāk tekstā – "Izdevniecība") komentāra sniegšanai, taču atbilde netika saņemta.

[10] Biedrības valde Sūdzību nodeva izskatīšanai Biedrības Ētikas padomei atbilstoši Biedrības Statūtu 6.1.1. punktam.

[11] Ētikas padomes 17.01.2024. sēdē, izvērtējot iespējamo personīgo interešu konfliktu, lemjot par kolēģes sūdzību, no Sūdzības skatīšanas atstatījās vēl pieci locekļi, līdz ar to Sūdzības skatīšanai nebija nepieciešamā kvoruma.

[12] Saskaņā ar Biedrības statūtu punktu 5.7. 2024. gada 26. martā notikušajā biedru kopsapulcē tika ievēlēti Ētikas padome locekļi aizvietotāji Sūdzības skatīšanai.

Ētikas padome secina:

[13] Nedz normatīvie akti, nedz Biedrības Statūti vai Ētikas kodekss nedod tai tiesības sniegt apstākļu juridisko vērtējumu un pārbaudīt ar Publikāciju nodarītos iespējamos aizskārumus – goda un cieņas aizskaršanu, neslavas celšanu no juridiskā skatpunkta. Biedrības Ētikas padome Publikāciju un Sūdzībā norādīto vērtē atbilstoši Biedrības Ētikas kodeksa nosacījumiem.

[14] Lai arī viedokļa rakstā ir pieļaujams subjektīvs vērtējums un kritika un izteiksmes foma var būt asāka, arī uz šī formāta rakstiem ir attiecināmi mediju ētikas principi. Arī šādiem materiāliem, jo īpaši, kad tie ir cilvēkam aizskaroši, ir jābalstās patiesā informācijā. Lai izvairītos no auditorijas maldināšanas, uz tiem attiecināmas gan viedokļa un faktu nošķiruma, gan informācijas pārbaudes principi, lai skaidri norādītu, kur beidzas fakti un sākas viedoklis.

[15] Publikācijas autors nav pārbaudījis faktus, tāpēc publikācijā saskatāms Ētikas kodeksa punkta 4.6.1. (Faktu pārbaude) pārkāpums. Faktu pārbaudes princips paredz, ka "plašsaziņas mediji izvairās no nepārbaudītas informācijas publicēšanas".

[16] Balstot Publikācijā minētās apsūdzības tikai vienā – žurnālista viedoklī, medijs nav ievērojis arī Ētikas kodeksā iekļauto Daudzveidības principu (p. 4.2.), kas paredz, ka "plašsaziņas līdzekļi nodrošina sabiedrības tiesības saņemt daudzveidīgu informāciju un viedokļus no dažādiem avotiem. Plašsaziņas mediji un ar tiem saistītās personas ņem vērā dažādus viedokļus arī gadījumā, ja tie šķiet personīgi nepieņemami."

[17] Publikācija ir balstīta uz nepārbaudītiem un faktos nebalstītiem apgalvojumiem; tajā redzami centieni izmantot nepatiesu, sagrozītu un maldinošu formā pasniegtu informāciju, lai tīši ietekmētu auditoriju. Tādējādi Publikācijā pārkāpts Ētikas kodeksa punktā 4.1. nostiprinātais Godprātības

princips. Izvērtējot Publikāciju, Ētikas padome secina, ka Publikācijas mērķis ir nevis noskaidrot patiesību, bet slēpti ietekmēt auditoriju, radot maldinošu un patiesībai neatbilstošu priekšstatu par Sūdzētājas profesionālo darbību un tās neatbilstību likumam.

[18] Publikācijā autors savu viedokli nenošķir no piesauktajiem apgalvojumiem un faktiem, tādējādi pārkāpjot Ētikas kodesā nostiprināto punktu 4.4. "Faktu un viedokļu nošķirums", kas paredz, ka, izplatot informāciju, ir skaidri jānošķir fakti no žurnālistu viedokļiem vai interpretācijas.

[19] Ievērojot secināto, visi klātesošie Ētikas padomes locekļi balso, ka Publikācijā IR pārkāpts Biedrības Ētikas kodeksa principi 4.1. (Goprātība), 4.2. (Daudzveidība), 4.4. (Faktu un viedokļu nošķirums), 4.6.1. (Faktu pārbaude).

Ētikas padomē nolemts:

1. Publikācijā konstatēti Biedrības Ētikas kodeksa punktu 4.1., 4.2., 4.4., 4.6.1. pārkāpumi.
2. Lēmumu paziņot Sūdzētājam un Izdevniecībai.
3. Lēmumu publicēt Biedrības interneta vietnē un izplatīt informāciju par to atbilstoši Biedrības Statūtu 6.6. punkta noteikumiem.